

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

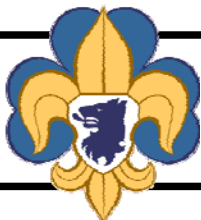

44

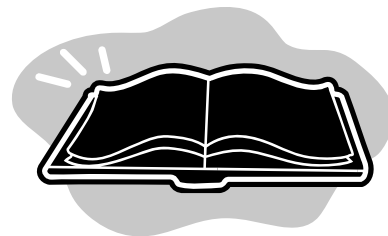
**VÁNOČNÍ, BESÍDKA, SVAROŽNÁ, SILVESTR NA TŘI
KRÁLE, NÁVŠTĚVA AIR PARKU, SBÍRKA PRO PSÍ
ÚTULEK, VLK JENŽ NIKDY NESPÍ ...**

XI. ROČNÍK

LEDEN 2007

OBSAH

Vánoční besídka – Čára	3
Kterak se skautky chystaly... – Woko	6
Návštěva Air parku - Viky	7
Výprava na Kamýk – Šat	9
Štědrodenní krmení zvěře – Šat	10
Skautky - Yetti	11
Dobytí Svarohu – Koza	11
Víkendovka v Karlových Varech – Skřítek	14
Svarožná – Ježa	15
Přespání v klubovně+běžky – Čára	17
Silvestr na Tři krále – Bop	20
Sbírka pro psí útulek – Kiki	21
Vzpomínka na Anču a Karla Netrvalovi – Kim	23
Vlk, jenž nikdy nespí – Koza+Haník	24

Vánoční besídka

Letošní besídka pro mě byla speciální tím, že jsem dostal důvěru provázet očekávané obrovské publikum tímto slavnostním večerem jako moderátor. Jako moje kolegyně byla nominována skvělá spolupracovnice Nudlička, takže již složení moderátorské dvojice napovídalo, že vše bylo zařízeno na profesionální úrovni☺. My, roveři a rangers, jsme se v klubovně sešli již hezkou chvílí před začátkem, abychom

ozdobili vánoční stromeček, celou klubovnu vyzdobili svěžími zelenými větvíčkami a samozřejmě připravili vše potřebné k našemu gigantickému projektu, ale o tom jste vy ještě v té době nic nevěděli. Jinak větvíčky na výzdobu obstaral náš myslivec Šat, za což mu samozřejmě děkujeme.

Ve dvě

hodiny (doufám, že besídka byla od dvou hodin, už si to moc nepamatuju) byla již klubovna k prasknutí naplněna nedočkavými hosty, a tak již nebyl žádný důvod proč čekat.... besídka odstartovala.

Letošní besídka byla speciální nejen tím, že jsem ji moderoval já s Nudličkou☺, ale především tím, že se upustilo od tradičních příspěvků každého oddílu do programu. Od letoška bylo vše dobrovolné. Tuto možnost samozřejmě bouřlivě přijali velice ochotně využili naši skauti, ale doufám,

že příští rok si přeci jenom z vlastní iniciativy (ne z iniciativy Šata a Vikiho) připraví nějaký příspěvek. Inspirací jim budiž to, že každý oddíl (tedy ještě kromě vlčat) přispěl do programu nějakou tou, i když kratičkou, kulturní vložkou.

Co se týče scének, byly určitě všechny velice vydařené.

Mladší světlušky si pro nás připravily dvě reklamy. Starší světlušky přišly s velice originálním zparodováním kultovní pohádky O perníkové chaloupce. Myslivec se samopalem

atd..... Co vám budu povídat☺. Pohádku paradovaly i skautky. Tentokrát to odnesla Červená Karkulka. A po nich bylo na řadě něco, co nikdo z přítomných nečekal. Roveři prezentovali svůj první velkofilm, který právě v těchto dnech láme rekordy ve všech světových kinech... James Bond: Dnes nezhasínej. O tomto filmu jste se už určitě přečetli soustu odporných recenzí v českých časopisech zabývajících se kinematografií, takže se zde o tom nebudu příliš rozepisovat. Jinak kdo ještě doma nemáte exkluzivní speciální 007 DVD edici s tímto úžasným filmem, kontaktuje režiséra Kozu. Za úžasných 45 korun získáte naprosto nabušené DVD, na kterém nechybí záběry z natáčení, vystřižené scény, fotografie a samozřejmě samotný velkofilm☺. Celý večer zakončili oldskauti svou scénkou s vánoční tematikou, prokládanou Kofičovými sólo výstupy ala Čtvrtníček, a následným vánočním pásmem.

Říkáte si, že toho je ještě nějak moc málo na zaplnění programu celé besídky? Máte pravdu. Ale roveři mysleli opět na všechno..... co bychom si bez nich počali☺. Celá besídka byla prokládána spoustou zábavných her, ve kterých soupeřily oddíly mezi sebou. Aktéři zde mohli dokázat například to, jak je doma naučili skládat prádlo, jak mají hbité prsty při provlékání předmětu od paty po zápěstí, jak bystří jsou při hádání hádanek, jak umějí malovat, mohli si vyzkoušet i své luštitelské dovednosti, a dokonce ukázali jak zdatní byli v mládí při skládání komínů z kostek. Zde byl jasným favoritem Viki, avšak korupce existuje všude, a tak se po technických problémech s hledáním kostek zlaté medaile nedočkal.

Myslím, že už jsem napsal vše, co jsem napsat měl a chtěl, a tak zbývá už jen závěrečné hodnocení. Letošní besídka byla velice vydařená se spoustou překvapení, legrace a samozřejmě vše proběhlo v krásné předvánoční atmosféře. Za sebe musím říci, že už teď se těším na tu příští.

Čára

Kterak se skautky chystaly na vánoční besídku

Když jsme se dozvěděly, že nás zanedlouho čeká vánoční besídka, stál před námi velký, těžký, ale zábavný úkol - vymyslet jakou scénkou pobavíme ostatní účastníky. Padalo nesčetně návrhů, některé stály dokonce i za povšimnutí, ale nakonec vyhrála Karkulka, tedy později Karkul, a protože jsme to my, skautky proklatě bystré, nemohly jsme si odpustit malinkou, nenápadnou změnu a vyměnily jsme ženy za muže a naopak. Z roztomilé Karkulky se stal okouzující Karkul v podání Tygra, vychytralý a mlsný vlk byl rázem vlnadnou

vlčicí (Rainbow), v postýlce ležel najednou dědeček (Woko), starostlivým tatínkem se stala Tříška, Špuntík měl roli vypravěče, poctivou myslivkyni Jituš představoval Norek a Indiánka dostala malé, ale významné roličky. Konečně jsme měly rozdané role a vybranou pohádku.

Naším dalším, solidně těžkým úkolem bylo vymyslet vtipný, ale smysluplný scénář. Věta sem, věta tam a už jsme popsaly dvě stránky a zdaleka nebyl konec. Za pomoci Maliny jsme doplnily do vět několik pikantních hlášek a slov. Příběh byl dokončen. Vokoun si vzala celý text domů, a další schůzku jsme měly Karkulka černé na bílém. Už nebylo úniku, a tak jsme začaly nacvičovat. Nejdříve naše herecké výkony nevypadaly zrovna vábně - „ještě jsme pozměnily role, vlčicí se stalo Voko a senilním dědečkem Rainbow. Pomalu náš herecký um vzrůstal a z nás se staly hollywoodské hvězdy 😊! Protože už zbývala jen jedna schůzka do besídky, a my se nesešly v plném počtu, musely jsme se sejít ještě v náhradních termínech. Generálka byla pár dní před dnem D a my musely improvizovat v rolích, protože jsme se opět nesešly všechny. Konečně bylo vše nacvičené jak mělo, převleky byly dokonalé od vlčího kožichu po červený fráček Karkulka a kamizoly patřící Jituš. Už zbývalo jen jedno: zahrát celou pohádku na besídce před ostatníma. Náš výkon jistě patřil k nejpovedenějším ze všech nácviků, ale chvilkami jsme neovládly smích, který jsme patřičně maskovaly pod kloboukem, Karkulovo čepečkem nebo vlčí beranicí. Nakonec jsme byly tak ňák spokojeny se vším, co jsme předvedly i co jsme viděly jako diváci.

Woko (vnadná vlčice)

Návštěva Air parku

Koncem listopadu si skauti naplánovali výpravu do malé obce na okraji Plzně, která se jmenuje Zruč-Senec. Na první pohled by si člověk řekl, že je to obec jako každá jiná. Je i není. Když odbočíte na kraji vsi k novým domům, vyrůstajícím na okraji u lesa, mezi jejich střechami

uvidíte obří vrtule, uříznuté ocasy letadel a kanóny tanků. Celkem asi 50 kusů. Nejde však o žádný hřbitov letecké techniky. To si zde jen jeden nadšenec, pan Tarantík, spolu se svým synem buduje takové malé muzeum, nebo chcete-li AIR PARK.

Na vratech oznamuje cedule, že park byl založen v roce 1993. Za stovku si můžete prohlédnout všechny exponáty a vše si podle libosti osahat. Když vidíte všude kolem sebe ty ohromné obry, nabízí se otázka, kde se tady tohle všechno vzalo. Odpověď najdete postupně během prohlídky. U všech exponátů je totiž kromě přesného označení, jaké letadlo nebo jakou vojenskou techniku máte právě před sebou i malý příběh, který vypráví o tom, kde tento exponát pan Tarantík objevil, jak ho získal a jak ho dopravil právě do Zruče. A tak jsme se dozvěděli, že většinu exponátů získal za cenu šrotu nebo zadarmo, avšak i tak ho každý exponát něco stál, neboť nejdražší na každém kuse byla právě doprava do Zruče. Také jsem se dozvěděli, že kvůli dopravě se například musí letadla rozříznout na polovinu. Ve Zruči se potom dají pomocí

velkých obručí a nýtů zase dohromady. Tipnete si , kolik takových nýtů se vejde do jedné spojovací obruče na snýtování velkého dopravního letadla Il-18? Nevíte? Je to kolem devítiset nýtů.

Prvním exponátem byl vrtulník Mi – 8. Mezitím během let přibýly spousty dalších. Mezi unikáty patří stíhačky F-104 a Mirage IIIR, CF – 104D a SMB-2.

Největším exponátem Air Parku je dopravní letadlo Il – 18. Váží 35 tun, na délku má 33 metrů a má nalétáno přes 25000 hodin. Má i zajímavou minulost. První obchodní let mělo v roce 1961, o sedm let později otvíralo slavnostně severní ruzyňský terminál a o osm let později, v roce 1976 bylo uneseno do Mnichova.

Kromě letadel jsme viděli i různé tanky a děla. Z nich byl přístupný T34 a obrněný kolový transportér OT-64 SKOT. Můžete si vlézt dovnitř, otáčet věží, hýbat hlavní nebo sledovat okolí zaměřovacími periskopy.

Co říci závěrem? Kdo jste tam ještě nebyl a jste jen trochu zvědavý, určitě se tam podívejte. Vyberte si však teplé počasí a naplánujte si na prohlídku alespoň dvě hodinky. My jsme si tento luxus dovolit nemohli, neboť jsme vyrazili v listopadu a jízdní řády MHD města Plzně nám také mnoho času nedopřály. Jen v Plzni jsme čekali na vlak trochu déle, tak jsme této pauzy využili ještě k návštěvě výstavy, nazvané „Rytíři a strašidla“. Ale o té psát nebudu, neboť oproti Air parku to byla slabá káva.

VIKI

VÝPRAVA NA KAMÝK

Jednou z podzimních akcí skautů byla výprava na Kamýckou skálu. Sraz byl v Přešticích na nádraží v počtu 5 kusů skautů a já + Frenky, kterého jsme dodatečně ukecali. Ze Švihova jsme pěšky pokračovali po turistické značce na Kamýk.

Kousek nad Švihovem jsme se podívali na stádo daňků, které tu někdo chová. Počasí docela ušlo, takže za chvíli jsme stáli u kříže na Kamýcké skalce. Po malém oddychu a občerstvení jsme pokračovali do Stropčic. Nad Stropčicemi jsme zapadli do lesa, udělali oheň a opekli si

vuřty. Pak už byla cesta jasná – směr Hloupensko, Zálesí a Příchovice, kam jsme dorazili kolem 15:00. Výprava se vcelku vydařila, až na slabší počet účastníků. Příště to snad bude lepší.

ŠTĚDRODENNÍ KRMENÍ ZVĚŘE

Poslední akcí v roce 2006, kterou skauti podnikli, byla štědrodenní výprava za zvířaty. Sraz byl u klubovny. K velkému překvapení oproti minulým letům byla vysoká účast (10 kusů + já, Wiki a Čára). Cílem výpravy byli dva krmelce v Březníku. Odtud jsme pokračovali na pozemky, které středisko dostalo darem od p. Stuchlové a kde plánujeme zbudovat tábořiště. Tady jsme opekli vuřty a zahráli pár her. Pak už jen uhasit ohniště a odebrat se k domovu.

S přáním všeho nejlepšího do nového roku jsme se u kapličky v Příchovicích rozešli.

Šat

Skautky

Nevelký počtem je momentálně oddíl skautek, ovšem na kvalitě mu to rozhodně neubírá. Mikrodružiny Lasiček a Lamiček se pravidelně schází při své pozoruhodné činnosti, většinou v plném počtu. Z pozoruhodných aktivit uplynulé doby vybírám podzimní vycházku spojenou s válením ve spadaném listí, a také spinkání v klubovně skautské ženy bez problémů zvládly.

Sobotní nezimně zimní dopoledne se staly pro skautky vhodným termínem k občasně návštěvě plzeňského bazénu a všechny už dobře ví, že k bazénu jede tramvaj č.2 a ne žádná jiná. O tom jak se vymýšlí a připravuje vystoupení na vánoční besídku si přečtete jinde, poslední zmínka je věnována tradiční předvánoční svíčkové výpravě skautek do zimního lesa. Poslední předvánoční schůzku totiž už spoustu let skautky tráví u „svého“ vánočního smrčku či borovičky v lese Ticholovci, který si krásně ozdobí svíčkami a prskavkami a za zpěvu vánočních koled si přibližují Vánoce.

Yetti

Dobyť Svarohu 1.-3.12.2006

První víkend v prosinci strávila Příchovická vlčata na chatě Svarožná nedaleko Železné rudy. V pátek večer na chatu dorazil nejprve předvoj Koza a Haník. Sotva stačili zatopit a vyložit z auta jídlo a náčiní, už tu byl zbytek výpravy. Rajče, Hába, kamarád Jirka, 8 vlčat a jeden skaut. Skaut Tučňák s námi moc chtěl jet, protože má na Svarožnou bohaté vzpomínky. Když tam s námi poprvé (ještě jako malé vlče) jel, vyšel na výpravu v teniskách bez ponožek, což jsme zjistili až v půlce cesty. Nohy měl už pěkně prokřehlé (šli jsme ve sněhu), ale statečně došel zpět na chatu a od té doby má přezdívku Tučňák. Vraťme se ale zpět na Svarožnou 1.12.2006.

První společný večer jsme zahájili vědomostní soutěží riskuj, při které vlčata ve skupinách po třech odpovídala na Rajčeho záludné otázky. Následovalo předvádění zvířat, při kterém se navzájem pobavili našimi hereckými výkony. Třeba Vojtova Žirafa byla nezapomenutelná ☺. Na dobrou noc jsme si poslechli pohádku od Haníka a ulehli do pelechů.

Budíček obstarala neposedná vlčata ještě před raním rozbřeskem.

Chvíli ti
odolnější
odolávali
a když už
i ti vylezli
ze
spacáků,
nasnídali
jsme se,
vyfasovali
jídlo a
vydali se
na
celodenní
výpravu.
Jejím
cílem byl
vrchol
Svaroh.
Naším
horským
vůdcem se
stal Jirka.
V této
oblasti si
odsloužil
svojí
civilní
službu, při

kteřé značil hranice lešů, takže nás provedl místy, která pro nás byla neznámá. Počasí nám přálo, ráno byla ještě štiplavá zima a příroda byla pokrytá námrazou, ale se stoupajícím sluncem se krásně oteplovalo. Nejprve jsme stoupali při potoku a obdivovali nádherné vodopádky i důmyslné zpevnění břehu a odvodňovací kanálky svádějící vodu do potoka. Kája měl radost z nalezené části pásu od tanku, nejradši by si ho odnes domů, kdyby nebyl tak těžký. Odbočujeme od potoka, překonáváme malé kamenné pole a začínáme prudčeji stoupat po lesní cestičce. Prudké stoupání ještě stěžuje náročný terén a popadané stromy. Přicházíme na cestu, chvíli odpočíváme a vyrážíme do ještě většího kopce před námi. Konečně jsme na Dámské cestě a to „nejhorší“ máme za sebou. Kocháme se pohledem na Velký Javor, který je přímo před námi. Dámská cesta je stará zarostlá kamenná pěšina jako vystřižená z nějaké elfí země. Před sebou už vidíme vrchol Svarohu, a tak se chvíli vyhříváme na kamenném poli a kocháme se výhledem na bavorskou část Šumavy. I vlčata, i když už začínají být unavená, jsou z okolní přírody nadšená. Pak už zbývá jen pár set metrů při hranici, a stojíme na vrcholu Svarohu, který už je v Německu. Obloha je díky inverzi jako vymetená. Pohled na kopce vystupující z mlhy, která se válí v údolí, je úchvatný. V dálce dokonce vidíme Alpy. Nabíráme síly fyzické i psychické, zahrajeme pár her a vyrážíme zpět. Ne však stejnou cestou. Čeká nás totiž třešnička na dortu – pohled na Černé jezero z jezerní stěny. A pak „jen“ cesta zpět, sice z kopce, ale opět v náročném terénu. Když dorážíme na chatu, už se začíná šerit. Nejvíce se všichni těšíme na teplý gulášek od Haníka.

Večerní program zahájíme poklidným hraním pexesa a kvarteta. Následuje další etapy z celoroční etapové hry Tři kapitáni. Obě družiny stojí v řadě naproti sobě a musí si přehazovat „bombu“ v podobě plastové části od kindervajíčka naplněné kypřícím práškem a vodou. Prohrává družina u které „bomba“ vybuchne. Po pohádce na dobrou noc všichni spali jak zabití po pár minutách. Není divu po tak náročném dni.

I nedělní ráno vlčata vstávají dřív než by bylo nutné, ale protože nám vlak jede už po desáté hodině, zas tolik to nevadí. Rychle snídáme, uklízíme, balíme, fotíme se před chatou a uháníme na vlak.

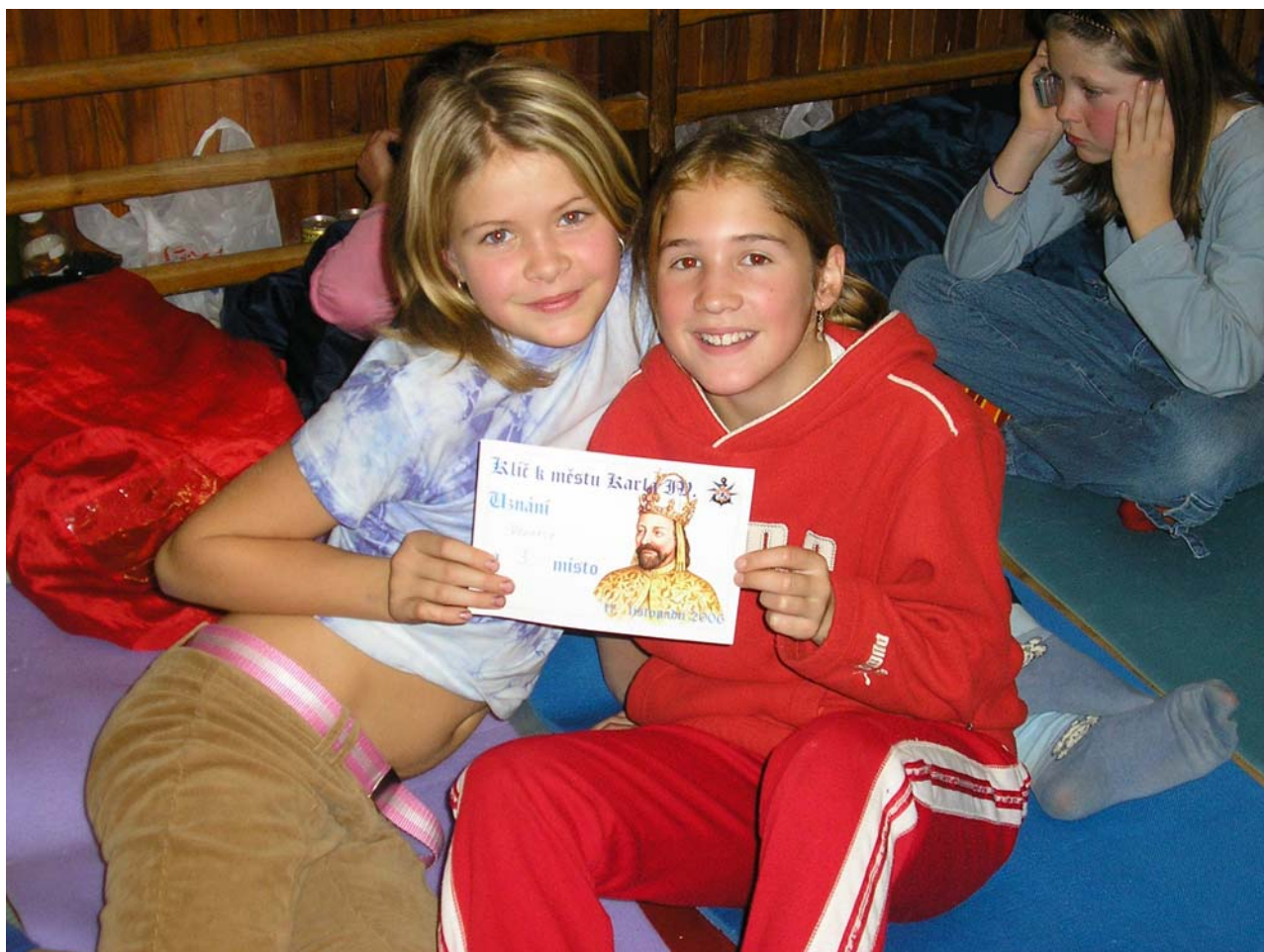
Musím vyseknout poklonu všem vlčatům, že sobotní náročnou výpravu bez problémů zvládla. Včetně předškoláka Dana. Určitě to stálo

za to. Viděli jsme krásný kousek Šumavy a na pohled ze Svarohu určitě nikdo jen tak nezapomene.

Koza

VÍKENDOVKA V KARLOVÝCH VARECH

Pro letošní podzim jsme se rozhodly vyrazit na víkendovou akci již připravenou, a tak jsme 10.11.2006 nastoupily do vlaku směr Karlovy Vary, na celodenní hru po městě, Klíč k městu Karla IV. Čekal nás jeden přestup a pak také jeden nedostatek – kde máme vlastně vystoupit. Nakonec jsme vystoupily správně a do spací základny to už byl jenom

kousek. Cestou perlila Lenina se svou taškou na kolečkách a na ní přivázanou igelitkou. V tělocvičně jsme se ubytovaly, zahrály pár her a šly spát. Ráno nás pořadatelé dovedli na kopec, kde celá hra začínala.

Cílem bylo obejít co nejvíc stanovišť ve Varech i okolí. Trasa byla dost náročná a počasí nám jí nijak neusnadňovalo, ale přesto se 1 družinka našich světlušek umístila na 3.místě. Cestou do tělocvičny jsme se ještě stavěly v Mc Donaldu na hranolky a tak. V neděli kolem desáté jsme se zavazadly vyrazily na autobus do Plzně a pak vlakem do Přeštic.

A co na to světlušky modré šestky?

Veverka: Líbilo se mi, jak jsme házely v tělocvičně talířem.

Culík: Nejvíc se mi líbilo, jak jsme byly v Mc Donaldu a nejvíc nelíbil ten déšť.

Spinky: Nejlepší bylo jak Klárka rozlila tu polívku.

Jehli: Jak nás poslali na to další stanoviště, že je to prej kousek a vono to bylo kilometr do kopce v bahně, no fůj!

Skřítek

SVAROŽNÁ 2006

Všechno to začalo v pátek 20.října kdy jsme se v 17:00 hodin středoevropského času sešli v Přešticích na vlakovém nádraží v hojném počtu čtyř kusů, což jsme opravdu nečekali vzhledem k tomu, že je Roverů a Rangers něco málo přes dvacet. Jmenovitě jsem to byl Já a Rajče jakož to ostřílení borci a vedoucí tohoto extrémně laděného podzimního víkendu a Roverští nováčci v podání Dolína a Nudličky, kterým musím tímto poděkovat za to, že se nebáli vyrazit s námi a všechno co jsme po nich chtěli zvládli naprosto výborně.

Když jsme konečně dorazili do Železné Rudy, kde už byla tma jak v pytli a hodinky ukazovaly něco okolo sedmé hodiny večerní samozřejmě, tak jsme vyrazili na dalekou cestu nocí přes Alžbětín k pohraničí s Německem na „ opuštěnou “ vojenskou rotu Svarožnou.

Po nekonečné asi tak pěti kilometrové procházce jsme okolo osmé hodiny dorazili na určené místo. Byly jsme rádi, když se nám podařilo spustit elektrickou energii a najít nějaké to dřevo do kamen a mohli jsme usednout k večeři a za blikajícího světla se pomalu domluvit na

sobotním programu. Po několika málo hrách kostek a karet jsme natěšení na zítřejší den ulehali do svých spacáků.

Aktivní Rajče už v devět hodin zahlásil budíček a tak jsme museli vstávat. Když jsme posnídali, čekal nás venku před chatou výkop rigolu, který nám Rajče z neznámých důvodů domluvil - byl asi deset metrů dlouhý a půl metru hluboký, ale samej kámen no hrůza to vám teda povím s tímto výkopem jsme se prali až do dvanácti hodin. Pak jsme si dali vydatný oběd a vyrazili na očekávaný výšlap po Šumavě. Počasí celkem přálo tedy nepršelo a my si to šplhali do kopce na Čertovo jezero, kde jsme se pokochali krásnou přírodou a pokračovali přes Špičák až na Pancíř taky do kopce a tenhle byl opravdu velký. Po cestě jsme potkali Skautíky z Rokycan a s pozdravem jsme pokračovali ve výšlapu. Po dosažení vrcholu Pancíře jsme si v místní restauraci dali polévku na zahřátí a teď už naštěstí jenom z kopce pokračovali směr Belveder, Železná Ruda.

Po odpočinku v Železné Rudě, do které jsme přišli opět za tmavé noci asi tak ve 20:00 hodin středoevropského času, jsme zase tou nekonečnou cestou černým lesem a za šumění horského potoka a zpěvu našich oblíbených písní dorazili úplně vysílení zpátky na Svarožnou. Bylo už devět hodin. Po vydatné večeři jsme si povyprávěli o zážitcích z celého víkendu a unaveni jsem opět ulehali do pelechů.

Ráno jsme vstali okolo deváté a čekal nás jen úklid pokoje a pomalu vyrazit na vlak. Venku před chatou jsme ještě udělali pár fotek na památku a pomalu vyrazili na vlak do Rudy. Tam nás čekala výluka a tak jsme až na Špičák jeli autobusem a pak vlakem hurá domů, kam jsme dorazili všichni v pořádku kolem jedné hodiny. Myslím si, že i na malou účast která provázela tento vydařený víkend strávený v pěkné šumavské přírodě na něj budeme dlouho vzpomínat a už se těšíme na další vydařené akce.

zážitky pro vás sepsal Ježa

Přespání v klubovně + výprava na běžkách

Původně jsme si na tento víkend naplánovali nezapomenutelnou výpravu na Svatožnu, avšak ničivý orkán, který se přehnal přes Šumavu a dopřál rozpočtu našich lesníků krásný začátek roku, nám všem udělal čáru přes rozpočet. Ale to bychom nebyli my, abychom se nechali takhle snadno odradit a pohotově naplánovali náhradní program – přespání v klubovně s následnou výpravou na běžkách,

abychom si ten sníh aspoň na chvíli užili.

Hned na úvod nás zklamala velice slabá účast. Osm statečných (já, Čudla, Rajče, Koza, Hanka, Kikina, Martina a Nudle), to je vzhledem k našemu celkovému počtu hodně slabé, ale ani to nám dobrou náladu nezkazilo. Hned na úvod jsme s Čudlou slavnostně přijali funkci kronikářů našeho roverského kmene ApenepA a slibujeme na svou čest, že vás nezklameme. A myslíme to upřímně!

A pak již přišla plejáda her a za zmínku určitě stojí hned ta první, protože při ní jsme zažili fakt spoustu legrace. V této hře jsme se rozdělili do šesti skupin, které představovali národy, které spolu

budou žít společně na jednom ostrově.

Pointou hry však bylo to, že vůdce

národa nesměl

jednat ze své vlastní vůle, ale

pouze podle předem dané

ideologie. O moc na ostrově tak

bojovali nábožensky založení

Ranéni pod velením Čudly,

agresivní Ogaři,

v jejichž čele stál

Rajče s Hábou,

mírumilovní Blérové pod

taktovkou Čáry, podlézaví, avšak taktéž mírumilovní Falunové vedení velkým Kozou, nekonfliktní Juglové s Maggi a Nudlí a konečně výbojní Šínové, kteří sami sebe stavěli výše než ostatní rasy. K dispozici byly samozřejmě peníze, tanky, diplomacie, no prostě všechno co správný vládce potřebuje. Hra dlouho vypadala tak, že se mírově založeným kmenům Falunů, Blérů a Ranénů podaří udržet

klid na ostrově, jelikož mezi sebou založili mírovou koalici, která dlouho svými diplomatickými nařízeními držela všechny agresory v šachu. Ale co se nestalo. K ostrovu se přihnal uragán a poničil celý ostrov. Nejhůře z této pohromy vyšla mírová koalice, jelikož přišla o většinu politické moci a nemohla již zastavit válečné choutky Ogarů a k moci se pomalu a nenápadně dostávali i Šínové. V tuto chvíli už tíhu okamžiku neunesl představitel jednoho z koaličních států – Ranénů, náš bratr Čudla začal klít jak pohan, avšak nakonec ve hře pokračoval, očividně přehodnotil své náboženství a ideologii a s naprosto mírumilovným pokřikem „vystřelte jim všem mozky z hlavy“ a za výrazné pomoci zbývajících koaličních států vojensky nastolil na ostrově mír a blahobyť.

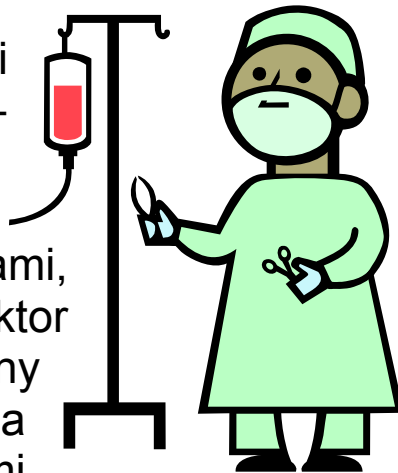
Po této fantastické hře následovalo již kultovní Palermo. Stihli jsme sehrát čtyři hry a rozpoutala se nejedna žhavá diskuze o důvěře či nedůvěře. Pak se již někteří odebrali na kutě, ale já, Koza, Čudla a Rajče jsme si prostě nemohli odpustit Ostrovy. Výsledek hry vám radši ani říkat nebudu (asi se zeptejte Rajčeho nebo Kozy), ale prozradím vám, že se mi zrovna dvakrát dobře neusínalo.

Druhý den ráno stálo hodně přemlouvání vylézt z vyhřátých spacáků a vypravit se na běžkařskou túru. Nakonec se to podařilo a kolem deváté hodiny ranní jsme vyrazili tempem ala Neumanová směr Nezdice. Dlouho to nevydrželo, ale tak nějak jsme pořád jeli. Na jedné ze zastávek jsme se rozhodli pořídít skupinové foto. Ani netušíte jaký je to uprostřed louky problém. Na první fotce jsme měli pouze nohy, na té druhé nám Koza ukázal svá záda, ale ta třetí už se přeci jenom podařila, i když nebyla dokonalá. Ale jak řekl Koza: „Photoshop to spraví.“ A tak jsme po dlouhých útrapách dorazili na okraj Nezdic, bohužel bez Kikiny. Její servismani totiž podcenili přípravu na závod a tak to Kikina musela otočit těsně před cílem. U Nezdic jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna se vypravila zpět po silnici (ženský) a druhá se vracela zpět stejnou cestou – ve stopě (chlapi). Mě to bylo celkem jedno. Mě to jelo na prd všude, jelikož ani mí servismani nenamazali. Nakonec jsem tedy zvolil cestu ve stopě a asi jsem udělal dobře. Cesta po silnici stála Martinu ne jednu „tlamičku“. Jojo, silnice je tvrdá. Na půli zpáteční jsme potkali Kikinu, která nám plna nové energie jela naproti a společně se v klidném tempu vrátili do klubovny. V klubovně jsme se pouze občerstvili, odpočinuli si, uklidili a poté jsme tuto velice vydařenou akci ukončili.

Čára

Silvestr na Tři krále

Každoročně vítáme Nový rok na Tři krále v klubovně. Pokaždé v jiném duchu – letos bylo zvoleno téma z d r a v o t n i c t v í. Sešlo se zde mnoho pacientů s francouzskými holemi, berlemi, kapačkami, ale i dva lékaři – z patologie doktor „Fšechnopřefik“ (Yetti), ze sexuální poradny „Radímuzel“ (Viki) a kmání byla i jedna mrtvola! –hádejte kdo? Opravdovými

pacienty byli: Drahuška - po operaci kolena, ortéza, francouzské hole, krátké procházky, Kim – po operaci ramene, ortéza s vybavením na posilování šlach, Bedlák – marod se zvláštní nemocí DNA, úplná dieta, žádný alkohol, vítání Nového roku při chlebu a vodě. Paka – chodníkový lišej, přeražený nos, pohmožděná hlava vyžadující stálý dozor osobní sestry (Ilča). Čochtan použil univerzální kostým z pyžamového večírku, kterého se účastnil na „silvestra“ někdy před lety v klubovně. Naše sestra Laka byla zdravotní setrou , k čemuž si z MŠ opatřila dětský pojízdný vozíček napěchovaný všelijakými takovými potřebnými věcmi z hlediska zdravotnictví nepostradatelných. Hnída měla rovněž oblek zdravotní sestry či asistentky na sále, ale donesla věci potřebné nejen z hlediska zdravotnictví, ale i gastronomického – např. obložený talíř v barvách i tvaru organiz. mezinárodní červený kříž. Hanka od Bedláka si na tento den opatřila láhev plnou čiré tekutiny s etiketou Heparin. A ještě jedna sestra s pěknýma nohama, které vykukovaly z přiléhavých sesterských šatiček – ano, jsou to nohy bratra Šata. Bop šel za Ukrajinku uklízečku s koštětem a kýblem (ten kýbl byl mimochodem plný bowle!). Hvězdou večera se stal Kamil díky své zálibě oblékat své tělo do silonek – viz. jeho mořská panna z loňska. Tak tedy, když byla zábava v plném proudu, dveře od klubovny rozrazil stůl z pitevny. Dr. „Fšechnopřefik“ se sním nacpal do klubovny. Z pod

špinavého zeleného prostěradla vyčuhují bosé nohy s visačkou na palci – podle údajů je exitus docela čerstvý, pouze 4 dny starý. Každý zvědavec se snaží zahalenou mrtvolu lechtáním na noze oživit, leč neúspěšně. Mrtvola se nehýbá a přítomné přestává přitahovat. Když tu náhle, co se děje, prostěradlo, které podle vzhledu bylo ve svém oboru veteránem, se náhle zvedá a na pitevním stole sedí ještě zelenější a odpornější vypitvanec plný jizev po vyjmutých orgánech. Kamil oblečen pouze do mrtvolně bílých silonek, z nichž sem tam vyčuhují stehy z míst, kde bylo srdce, játra a jiné orgány, teď sedí a dělá strnulé pohyby jako robot. Jde z něj docela strach – vypadá velmi věrohodně. To, že byl opravdu na pitevně, dokazují jeho orgány na stole. Mezi občerstvením jsou nerez misky tu s játry, tamhle se srdcem, dokonce i klobáska obložená dvěma vejci. Myslím, že se snědlo všechno, zbylo jen srdce – to aby se Kamil mohl vrátit mezi živé. Hlavní náplní duševní stránky se stal RISK na téma - no jasně, zdravotnictví. Byly vytvořeny zajímavé okruhy otázek. Úchylky, fobie, rekordy, ale také i odpovědi. Částí vnitřního ucha je hlemýžď nebo šnek? A víte, co je astma? Zkuste se zeptat oldskautů!

A na jaké téma se máte těšit příští rok? Jen vydržte, zatím je to tajemství pro všechny.

BOP

Sbírka pro psí útulek

Dostala jsem za úkol napsat pár řádek o průběhu naší tradiční vánoční střediskové sbírky, letos pro psí útulek v Plzni na Valše. O sbírce nepíšu prvně, (ale asi už po třetí), a proto vše letos shrnu do následujících bodů, které vám vše kolem sbírky výstižně vypoví:

- den konání sbírky: 13.12.2006 od 9:00 do 16:00 hodin
- počet napečených perníčků: 900 (všechny jsme bohužel neudaly)

- vybraná částka: 11 949 Kč
- a to nejdůležitější - poděkování:
 - ⇒ světluškách – za napečení perníčků,
 - ⇒ skautkám, Yetty, Kule, Hnídě, Bopovi, Haníkovi, roverům a rangers – za nazdobení perníčků,
 - ⇒ rangers Martině, roverům Hábovi, Dolínovi, skautkám Indiánce, Tygrovi, Vočku, Sandře – za aktivní oslovování a ukecávání lidí v den sbírky na náměstí,
 - ⇒ Yetty – za vytištění a vystříhání letáků,
 - ⇒ Drobkovi, Hábovi, Martině a Indiánce – za počítání vybraných peněz na MÚ v Přešticích,
 - ⇒ každému, kdo přišel, a přispěl jakoukoliv částkou,
 - ⇒ a těm, na které jsem možná zapomněla.

Kikina

Vzpomínka na Anču a Karla Netrvalovi

Dnes je to skutečně již vzpomínka, protože po náhlém odchodu sestry Anči 23.září 2004 zemřel v posledním měsíci loňského roku 2. prosince náš nejstarší skaut, dobrý kamarád Karel.

Při vyslovení těchto dvou jmen si jistě každý z našich starších skautů vybaví dva obětavce při rozjezdu skautingu v Příchovicích v roce 1990, Anču hospodářku střediska a Karla pomáhajícího všude, kde bylo třeba. Nemohu nezpomenout na dvojku Karel a Matěj Krauz, vybavuji si je při stavbě komínu u klubovny na Ostrově, vidím je a slyším jejich vtipkování a pošťuchování při stavbě kamen na Drnovce. Karel shání pláty na kamna, domlouvá nákup stanů od vojáků, opravuje větrem utrženou střechu na klubovně. S jásotem je vítán příjezd Anči a Karla na táborech, vždy přivázejí krabici koláčů nebo buchet a s radostí pozorují, jak se jimi skautíci cpou. Právě takoví zůstanou v našich vzpomínkách.

Věřím, že Karel po dvouletém, pro něj velmi smutném odloučení od Anči, našel konečně klid a dnes již ze skautského nebe nás mohou společně sledovat. Děkujeme Vám.

Vlk, jenž nikdy nespí

V roce 1895 se B.P. vrátil do země Ašantů, aby urovnal spory mezi domorodci. Sotva splnil úkol, odcestoval na území Matabelů. Pak měl konečně čas na to, aby své bohaté zkušenosti sepsal do příručky pro vojenské průzkumníky-stopaře a zvědy-AIDS TO SCOUTING.

V létě 1899 byl B.P. vyslán znovu do Afriky. Válka mezi Brity a Búrypotomky holandských kolonistů vypukla v říjnu. 217 dní bránil plukovník Baden Powell jihoafrické město Mafeking. Měl k tomu asi 2000 vojáků, dobrovolníků a domorodců, 7 děl a devět kulometů. Búrů však bylo 9000. V květnu 1900 porazila britská armáda kruh obláhatelů.

V obleženém městě byla důležitá každá pomoc. Z osmnáctiletých chlapců utvořil B.P. skupinu kadetů. Chlapci rozváželi na kolech soukromou i služební poštu, zásoby, zbraně i munici a pomáhali raněným. Dostali příležitost – a osvědčili se!!!

Můžeme říci, že skauting-chlapecké hnutí-má své kořeny v mládí a vojenských zkušenostech Roberta Badena Powella. Už v Indii se začal věnovat dětem britských důstojníků žijících v kasárnách. Byl dobrý kamarád, dokázal je pobavit, hrál jim na foukací harmoniku, kreslil a vyprávěl. Při obléhání Mafekingu si uvědomil, jak v chlapcích roste pocit zodpovědnosti, když mají důvěru dospělých. Později o tom napsal: „ Chování chlapců v Mafekingu patří mezi mé nejsilnější zážitky z těch těžkých měsíců.“ Z těchto kořínků vyrostlo skautské hnutí.

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Yetti(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Palackého 593, Přeštice 33401, goat@mybox.cz

uzávěrka: 16.1.2007 **vyšlo:** 30.1.2006 **neprodejné**